

VÖRÖS ISTVÁN

Harc az egyetemért

EPOSZ

9. ének

Megkésett invokáció

1

Én, Virágh Klári, én, aki
ott vagyok minden tévedésben,
most arról fogok vallani,
amit tudok, bár így se értem.
A zűrzavarról lényegében.
Mit okoznak a népbarátok?
Lenyeltek mindent már egészben,
de kell a fél, nem számít átok.

2

Azt mondják, rossz az oktatás,
és nem így kell tanítani,
és lényegében semmi mást,
csak ami tény és valami.
De nem a valót hallani
közben tőlük. Hogy a haszon,
s az ipar fontos céljai...
Szolgának lenni jó nagyon!

3

De én, lehet, nem jóra vágyom.
Ötszáz éve az egyetem
kívül áll az érdekvilágon.
Senki ne diktáljon nekem,
ne kussoltasson félelem.
Kell az intenzív meg nem értés,
a kételyeket élvezem.
Nem taktika és megbeszélés

2022. október

4

formálja művészté mindazt,
mi szenny és szégyen, semmiség,
egy angyalszárny, egy durva hímtag.
A tudás sosem szentbeszéd.
Kell a legfurcsább érvelés,
mert nem tudhatod, mi a fontos,
a tett vagy a semmittevés.
Az álöröm? Reális gondok?

5

Mindenben igaza lehet!
Bölcs a kancellár és kurátor –
a rendszer mégis tévedett,
ha a gondolkodásban gátolt.
Nem tudhatja, C-dúr vagy A-moll,
nem értelmez a gazdaság
egész világot, inkább fátyol.
Az egyetem köztársaság.

6

Hány érték van a hasznon kívül?
„Szép az, mi érdek nélkül tetszik.”
A pénzügy Jézustól megszédül,
az iróniát elrekesztik.
De miért is küzdöttem eddig?
Ne legyen kuratórium!
Most értem már, és most már tetszik.
Tanúul Bob Dylant hívom,

7

és jöjjön Mick Jagger, a Stones!
A börtönre ítélt Oscar Wilde.
Mondják meg ők, hogy a valónk
miféle aprópénzre váltják.
Tanúul hívom még a pápát,
az egyház az egyetemet
mindig védte. Külön világát
használta, mint éles szemet.

8

Tanúul hívom persze Shakespeare-t,
mindenben hitt, s kinevetett,
lapos tanulságokat átírt,
tisztá volt, mint az 1x1.
Halmazta a kérdéseket,
korán röhögött, s átformálta
költészetté az életet –
jót tesz, ki ugyanígy csinálja.

9

És hívom persze a nagy Villont!
Ki tolvajnak inkább piti
volt, aki minden dolgot elront,
és közben épp ezt élvezi.
Egy belső hang beszél neki,
ám ő avval is szemtelen.
Kéjre, bűnre ne térne ki?
Cenzúrázni esélytelen.

10

Hogy végülis kinek beszélek?
Kinek beszél akárki is?
Kinek beszél a drága lélek?
Az olvasó kivel szakít?
A kapható szellem vakít,
kibicsaklik az öntudat,
az ész elképzeli valakit,
de csupán képzelet marad.

11

Marad, marad a képzelődés,
mások szövik a valóságot,
de így könnyen megérthető, és
a tükörképe visszakárog.
Újrendezni a világot
egy Dante kéne, azt hiszem,
ám levonni a tanulságot,
talán még én is megteszem.

12

Talán még én, talán te sem,
ide nem jó egy magyar költő,
aki megért, tükröz, üzen –
Petőfi gúnya elegendő.
Változzon örömmé a fertő,
de viccből persze! Értitek?!
Ki olvas, mindenképpen felnőtt,
csak a világ marad gyerek.

13

Arany János nyugalma kéne,
Füst Milán hömpölygő szava.
És ha Weöres Sándor beszélne,
akiben nem volt indulat?
Ha egy Pilinszkyre akad
magában az ember, s nevet?
A humor az a fordulat,
mit megspórolni nem lehet.

14

Most Brechtet hívom tanunak,
és Cao Cset, a kínait,
ha ők is látják, megmarad,
ha ők is értik, fellazít
abból, mit a törvény tanít.
Nem kellene a jogszabályok.
Az igazság már valakit
a jobbik útra visszarántott?

15

Azt mondod, nem tudjuk, mi az,
azt mondom, tudjuk, hogy mi nem!
S a formát így a lány viasz
kiadja egyértelműen.
Az ellentétével üzen,
aki nem mond el tanulságot.
Kirajzolódik élesen –
ugyan csak homályosan látod.